

hogy üritéstechnikát neveztek el róla). A szerelem elkerüli, s bár néha tévován ránéz a pénztáros lányra, marad neki a halhatatlanságot folytató küzdelem kis boltjában. Különleges szerkezetet eszkábál, aminek segítségével önmagát emeli egy szétrohadhatatlan világba, melyben archaikus torzóként őrzi meg családjának múltképeit. „Mert mindenkinek más a fontos, van akinek a tér, van akinek az idő.”

Pálfi György újra kuriózumot alkotott, ritkát és egyedít, hihetetlen látvánnyal, tökéletesen felépített (al)világgal, tele groteszk antihősökkel, senkikkel, akik küzdenek valamiért, s ha nekünk, nézőknek elsőre nem is tűnik úgy, de mind elérik vágyaikat. Csak bírjuk mindezt gyomorral.

NEDBÁL MIKLÓS

(Rendező: Pálfi György, operatőr: Pohárnok Gergely, főbb szereplők: Czene Csaba, Molnár Piroska, Stanczel Adél, Trócsányi Gergő, Máté Gábor, Kaszás Gergő)

MURCOF:

Cosmos

Fernando Corona, a műveinek többségét Murcof néven kiadó mexikói zenész 2002-es *Martes* című albumával egycsapásra ismertté vált a kor-

társ zenei világban. Elektroakusztikus felvételeiben legtöbbször vonós hangszerek mintáit – egyre tiszteletadóbban és frappánsabban, e hangszerek felismerhetőségét és patetikus erejét mindig meghagyva – ágyazza be a puha kiegészítőként szolgáló minimalista elektronikus ritmusok és halk digitális szintetizátor-harmóniák közé. Vitathatatlanul új kompozíciós módszerének köszönhetően finom és méltóságteljesen csillogó művei az évek során egyre fényesebbé és ismertebbé váltak. Ma már stílus-teremtő és utánozhatatlan hangművészként beszélnek róla.

A *Cosmos* zeneileg nem tér le arról az útról, amit 2002 óta hallhatunk Coronától, viszont néhány eddig nem alkalmazott hangszer is szerepel rajta, többek között az orgona. A kiadvány címében ahhoz az érdekes betűrejtéshez is hűen illeszkedik, ami a *Martesszel* kezdődött, folytatódott az *Ulyssesszel*, majd ezután jött a *Remembranza*, amely a szerző édesanyjának állított emléket, és íme a *Cosmos*, amit majd egy O-val kezdődő lemez követhet. Öröndetes, hogy ennek a négyszámos anyagnak is más mondanivalója van, mint az eddigi megjelenéseknek: különleges tartalmi egységgel bír. A szerző saját bevallása szerint új lemezével azt a hangulatot, gondolatiságot, és azokat az érzelmeket próbálta kifejezni, amiket a világról való töprengései és a csillagos égbolt szemlélése közben élt át.

A *Cosmos* a címadó dallal indul. A tompa felvezető morajlásból fél perc után sírnak fel az első hegedűk. Felfokozott, gyakran kihunyó, négyöt hangból álló többszólamú szekvenciáikra időnként egy-egy búvó kórushang vagy alig hallható szintetizátorszőnyeg is ráhangosodik, megjelenésével újra és újra erősítve a vonósok örökös tétováságba taszítottóságát. A darab vége felé közeledve az orgona megad egy borzongató pátosszal bíró dallamot, ami később már többszólamúan lebben be, együtt az összes hallott hangszerrel; a háttérben pedig egy roppant finom elektronikus ritmus negyed- és nyolcadütemes pattanó lépéseivel visszhangozva díszíti ki, és emeli végső fokára a *Cosmost*. Majd minden melódia ismét a morajba omlik, egy-egy finom fémes csengés szólal meg, a nemrég hallott dallamot pedig már csak egy messze búgó szinusz hullám-alapú, digitálisan szintetizált hanggörcsbe énekl vissza. Elhangzott a kezdet.

Lassan rákeveredik az első számra a *Cielo* (*Ég*) című folytatás. Ritmizáltan végtelenített hanglemezsercegésekre épül rá egyre több hatodalapú ritmus; mindezt a háttérben visszhangzó, ismétlődő magas hegedű hangminta és a visszafelé bejátszott zongoraleütés párnázza ki. Majd mindezekhez hasonló, tompítottan harsány hegedű- és zongoradallamok érkeznek, miközben a ritmus egyre gazdagab-

bá válik. Komor és gyönyörű hangégbolt ez.

Az *Ég* után nem is jöhetne más, mint a *Cuerpo Celeste* (*Égitest*). Újra egy nem lüktető ritmusú alkotást hallhatunk, ám statikus látszatából a legsötétebb, hosszan kitartott, halálosan és végletesen mély hangok úsznak be, elcsendesedő, magas vonósokkal. Ez az egyetlen felvétel, amelynek végén szinte tökéletes teljességű, jelzésértékűen tragikus lekeverés található. Egy csillag vagy bolygó harsány agóniája ötlük fel előttem szüntelenül, ha ezt a majdnem tízperces darabot hallgatom.

A lemezt záró *Cometa* (*Üstökös*) nem befejezés, inkább eltűnés. Egy-egy lassan lépegető, visszafogott, többszólamú zongoramenet, kis szekundokkal behangosodó hegedűk, és itt-ott megint énekhang adják az alaptémákat. Kiemelkedően jól megoldott a torzított basszus és a hegedűszóló: mintha az üstökös finom pora változtatná könnyfakasztó sercegésé e két hangsáv görbéit. A zongora lassan elhalkul, és a már ismerős morajlás szólal meg, majd hangüstökösünk hiperbolikus pályáján örökre távozik Naprendszerünkéből. A *Cosmost* a kortárs, vonós-hangszer-központú komolyzene szerelmeseinek ajánlom leginkább, de úgy vélem, minden érző ember szívét megdobogtathatja.

HARGITAI ANDRÁS

(*The Leaf Label*, 2006, 34 perc, 2500 Ft)